

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lutego 2025 r.,
sprawy **K.P.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 10 czerwca 2024 r., sygn. akt II Ka 88/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Koninie
z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II K 1549/16,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K.P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie, wyrokiem z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt II K 1549/16, uznał K.P. za winnego popełnienia 307 czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw, za co skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 20 zł

każda. Ponadto zobowiązał go do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami oraz rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się zarówno prokurator, jak i oskarżony i jego obrońca. Oskarżyciel publiczny wywiódł apelację na niekorzyść K.P. w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając jej rażącą niewspółmierność i wnosząc o wymierzenie ww. kary 5 lat pozbawienia wolności i grzywny 450 stawek dziennych po 30 zł każda. K.P. w osobistej apelacji wskazał na szereg naruszeń przepisów prawa procesowego (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 4 k.p.k. i art., 7 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k.; art. 6 k.p.k. oraz art. 399 § 1 i 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 41 § 1 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 194 k.p.k. w zw. z art. 318 k.p.k.; art. 207 § 1 k.p.k. w zw. z art. 143 § 1 pkt 3 i 6 k.p.k.) i materialnego (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k.), a także błędy w ustaleniach faktycznych, których miał się dopuścić sąd pierwszej instancji. Z kolei obrońca ww. podniósł wyłącznie zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 167 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., a także art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., jak również art. 174 k.p.k. w zw. z art. 175 k.p.k., a także art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 74 § 1 k.p.k., domagając się uniewinnienia oskarżonego, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 10 czerwca 2024 r., sygn. akt II Ka 88/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i orzekł w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który wyrok sądu drugiej instancji zaskarżył „w całości zarzucając mu:

1. *rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku a mianowicie art. 452. § 2 i 3 kpk, art. 170 § 1 pkt 1,2 4,5 kpk w zw. z art. 458 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych na rozprawie apelacyjnej w dniu 07 06 2024 r. i tak:*
 1. *oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego zawartego w punkcie 2 ww. pisma albowiem jak wynika z informacji nadesłanych przez P. sp. z o.o. (k.*

7931–7932) korespondujących z ww. opinią przedłożoną przez obrońcę adresy IP wskazane przez oskarżonego były nadawane dynamicznie i nie są przydzielane geograficznie, ponadto po 12 miesiącach dane muszą być skasowane, co było już wielokrotnie w niniejszej sprawie powoływane i wynika też z dokumentu przedłożonego przez obrońcę, wniosek ten zmierza więc również w sposób oczywisty do przedłużenia niniejszego postępowania karnego,

2. oddalenie wniosku dowodowego zawartego w punkcie 3 ww. pisma oskarżonego (k. 7986) oraz pkt 4 pisma z 24 maja 2024 r. (data wpływu), ponieważ dowodu nie da się przeprowadzić i wniosek w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania karnego,
3. oddalenie wniosku dowodowego zawartego ww. piśmie oskarżonego z 17 stycznia 2024 r. pkt 4-10 ponieważ okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia niniejszego postępowania karnego,
4. oddalenie wniosków dowodowych zawartych w piśmie oskarżonego z dnia 6 marca 2024 r. pkt 1 i 2 (k. 8060-8061) oraz w pkt 2 i 3 pisma z 24 maja 2024 r. (data wpływu), ponieważ okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia niniejszego postępowania karnego ,
5. oddalenie wniosków dowodowych zawartych w ww. piśmie oskarżonego z dnia 6 marca 2024 r. w pkt 3, w piśmie z 13 marca 2024 r. (data wpływu) – k. 8067 oraz w pkt 2 i 7 pisma z 24 maja 2024 r. – dot. badania i wykonywania kopii binarnej pendriva, ponieważ w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia niniejszego postępowania karnego.
6. nie uwzględnienie wniosków oskarżonego (k. 8067-8069) o oddalenie wniosków dowodowych zawartych w akcie oskarżenia w postaci protokołów oględzin pendrivów prawo nie zabrania bowiem dokonania takich oględzin i utrwalenia ich w protokołach, a wartość, wiarygodność i przydatność wszystkich dowodów będzie oceniana przez sąd w procesie narady i wyrokowania.

7. *oddalenie wniosków dowodowych złożone w dniu dzisiejszym o przeprowadzenie dowodu z akt SR w Oświęcimiu, o informację dot. postępowania przeciwko M.W. oraz o zwrócenie się do jednostek policji na terenie Polski ponieważ okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wnioski dotyczą innych postępowań i w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania.*
8. *oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o składanie dodatkowych wyjaśnień w budynku tut. Sądu ponieważ oskarżony w chwili obecnej ma możliwość składania wyjaśnień i wniosek ten zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.*
9. *oddalenie wniosku dowodowego obrońcy ponieważ okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia postępowania – pomimo iż wnioski te zmierzały w sposób bezpośredni do udowodnienia iż oskarżony zarzucanych czynów nie popełnił – co zostanie wykazane w uzasadnieniu apelacji.*
10. *rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na:*
 1. *niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego dotyczącego obrazy przez Sąd I instancji:*
 1. *art. 167 k.p.k., art. 366§1 k.p.k., art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k. – w zakresie niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez sąd pierwszej instancji – w szczególności poprzez zaniechanie inicjatywny dowodowej w zakresie możliwych do przeprowadzenia dowodów w sprawie, w szczególności, iż w niniejszej sprawie nie został wyjaśniony szereg okoliczności takich jak m.in. geolokalizacja urządzeń, kto, kiedy oraz na jakim urządzeniu wygenerował zabezpieczone dokumenty, nie ustalono również, czy plik znajdujący się na komputerze oskarżonego był na nim stworzony, czy tylko przechowywany, zaniechano również ustaleń z jakich urządzeń oraz z jakich adresów IP i za pośrednictwem jakiego komputera oraz z jakiej lokalizacji założono i zarządzano kontami bankowymi służącymi do przelania pożyczek, jak również kto i kiedy korzystał z wyżej wskazanych*

urządzeń – w sytuacji gdy realizacja wniosków obrony zmierzała do weryfikacji zgromadzonych dowodów, których wiarygodność budziła więcej niż uzasadnione wątpliwości;

2. *art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424§ 1 k.p.k., poprzez:*

1. *poczynienie ustaleń sądu w sposób ogólnikowy i oparcie ustaleń faktycznych jedynie na fragmentach materiału dowodowego i to świadczącego wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, nie przeprowadzenie wnikliwej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która mogłaby zweryfikować wersję obciążającą skarżonego, co skutkowało przyjęciem przez sąd, iż oskarżony jest winny zarzucanych mu przestępstw,*

2. *przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, dokonanie jej wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczeni życiowego i nieoparcie orzeczenia na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku postępowania, której wynikiem jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do uznania K.P. winnym zarzucanego mu czynu, a w szczególności, w zakresie w jakim sąd nie dokonał własnej oceny rzeczowego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności nie wskazując, dlaczego odmówił wiarygodności dowodom świadczącym na korzyść oskarżonego;*

3. *art. 174 k.p.k. w zw. z art. 175 k.p.k. poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z notatki urzędowej z dnia 10.05.2012 r. (k. 3972-3989), co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów;*

4. *art. 167 k.p.k., art. 170§ 1 k.p.k., art. 74§ 1 k.p.k., art. 5§ 1 k.p.k. poprzez:*

5. *oddalenie wniosków dowodowych jako niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co w konsekwencji skutkowało nie wyjaśnieniem wszystkich okoliczności niezbędnych do wyjaśnienia*

sprawy, jak również do zweryfikowania wersji wydarzeń oskarżonego, gdyż de facto został on w ten sposób pozbawiony prawa do obrony poprzez uniemożliwienie mu udowodnienia jego twierdzeń;

6. *art. 4, art. 5§2, art. 7, art. 410 k.p.k. polegającą na uznaniu oskarżonego winnym przypisanego mu czynu mimo braku bezpośrednich podstaw i obiektywnych dowodów w tym zakresie, a nadto oparcie ustaleń sądu na dowodach, których jakość jest wysoce wątpliwa – co w konsekwencji skutkuje dowolnością oceny materiału dowodowego;*
7. *art. 74§1 k.p.k. zgodnie, z którym oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść, poprzez niezastosowanie się do w/w przepisu;*
8. *niedostatecznym rozważeniu zarzutów zawartych w apelacji skazanego w szczególności dotyczących oddalenia złożonych wniosków dowodowych poprzez uznanie za niezasadne i ostatecznie oddalenie:*
 1. *wniosku dowodowego oskarżonego zawartego w punkcie 2 ww. pisma albowiem jak wynika z informacji nadesłanych przez P. sp. z o.o. (k. 7931-7932) korespondujących z ww. opinią przedłożoną przez obrońcę adresy IP wskazane przez oskarżonego były nadawane dynamicznie i nie są przydzielane geograficznie, ponadto po 12 miesiącach dane muszą być skasowane, co było już wielokrotnie w niniejszej sprawie powoływane i wynika też z dokumentu przedłożonego przez obrońcę, wniosek ten zmierza więc również w sposób oczywisty do przedłużenia niniejszego postępowania karnego,*
 2. *wniosku dowodowego zawartego w punkcie 3 ww. pisma oskarżonego (k. 7986) oraz pkt 4 pisma z 24 maja 2024 r. (data wpływu), ponieważ dowodu nie da się przeprowadzić i wniosek w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania karnego,*
 3. *wniosku dowodowego zawartego ww. piśmie oskarżonego z 17 stycznia 2024 r. pkt 4-10 ponieważ okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia niniejszego postępowania karnego,*

4. *wniosków dowodowych zawartych w piśmie oskarżonego z dnia 6 marca 2024 r. pkt 1 i 2 (k. 8060-8061) oraz w pkt 2 i 3 pisma z 24 maja 2024 r. (data wpływu), ponieważ okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia niniejszego postępowania karnego,*
5. *wniosków dowodowych zawartych w ww. piśmie oskarżonego z dnia 6 marca 2024 r. w pkt 3, w piśmie z 13 marca 2024 r. (data wpływu) – k. 8067 oraz w pkt 2 i 7 pisma z 24 maja 2024 r. – dot. badania i wykonywania kopii binarnej pendriva, ponieważ w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia niniejszego postępowania karnego.*
6. *nie uwzględnienie wniosków oskarżonego (k. 8067-8069) o oddalenie wniosków dowodowych zawartych w akcie oskarżenia w postaci protokołów oględzin pendrivów prawo nie zabrania bowiem dokonania takich oględzin i utrwalenia ich w protokołach, a wartość, wiarygodność i przydatność wszystkich dowodów będzie oceniana przez sąd w procesie narady i wyrokowania.*
7. *wniosków dowodowych złożone w dniu dzisiejszym o przeprowadzenie dowodu z akt SR w Oświęcimiu , o informację dot. postępowania przeciwko M.W. oraz o zwrócenie się do jednostek policji na terenie Polski ponieważ okoliczności, które mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wnioski dotyczą innych postępowań i w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania.*
8. *wniosku dowodowego oskarżonego o składanie dodatkowych wyjaśnień w budynku tuł. Sądu ponieważ oskarżony w chwili obecnej ma możliwość składania wyjaśnień i wniosek ten zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.*
9. *wniosku dowodowy obrońcy ponieważ okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i w sposób oczywisty zmierza on do przedłużenia postępowania.*
10. *rażące naruszenie prawa procesowego a mianowicie art. 7, 410, 457 § 3 w zw. z art. 458 mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez:*

1. *odmowę wiarygodności wyjaśnieniom skazanego złożonym przed Sądem w postępowaniu apelacyjnym,*
2. *odmowę wiarygodności zeznaniom świadka W. złożonym przed Sądem*
- pomimo, iż:
3. *obydwa dowody wyraźnie ze sobą korespondowały,*
4. *na poparcie swoich twierdzeń oskarżony przytoczył szereg okoliczności faktycznych popierając je stosownymi wnioskami dowodowymi,*
5. *świadek złożył obszerne wyjaśnienia wskazując na okoliczności znajomości oraz współpracy z oskarżonym, współdziałania z innymi osobami w przestępczym procederze z wykorzystaniem sprzętu należącego do oskarżonego,*
6. *świadek był wcześniej skazany za podobne przestępstwa przypisywane wcześniej oskarżonemu,*

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadka bezpodstawnie rezygnując z weryfikacji ich wiarygodności poprzez oddalenie złożonych przez obronę wniosków dowodowych.

7. *rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 6 kpk oraz art. 171 par 7 kpk w zw. z art. 458 polegające na niezapewnieniu skazanemu warunków swobody wypowiedzi na rozprawie w dniu 07 06 2024 r. poprzez przeprowadzenie wyjaśnień oskarżonego w drodze wideokonferencji wobec wyraźnego sprzeciwu oskarżonego wnoszącego o przesłuchanie go bezpośrednio przed Sądem wobec potrzeby przekazania informacji poufnych, których oskarżony korzystający w innym postępowaniu ze statusu małego świadka koronnego z uwagi na własne bezpieczeństwo nie mógł przekazać w obecności obecnego przy składaniu wyjaśnień funkcjonariusza Służby więziennej – doszło w ten sposób do rażącego naruszenia prawa do obrony oskarżonego”.*

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koninie do ponownego rozpoznania, a także wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co upoważniało do jej rozpoznania i oddalenia na posiedzeniu.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. Potwierdza to treść art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., który stanowi, że kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Oznacza to, że opierając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia na uchybieniu innym niż bezwzględna przyczyna odwoławcza, skarżący zobowiązany jest nie tylko przywołać naruszone przez organ *ad quem* przepisy prawa materialnego lub procesowego i wykazać na czym to naruszenie polegało, lecz także umotywować dlaczego miało ono charakter rażący oraz z jakich względów w istotny sposób wpłynęło na treść orzeczenia. „Rażące” naruszenie to takie, które ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić, jak również, gdy jego ciężar gatunkowy ma charakter poważny. O „istotnym” zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 23 marca 2023 r., V KK 41/23 i przywołane tam judykaty).

Odnosząc powyższe uwagi do pierwszego z zarzutów kasacyjnych zauważyć należy, że skarżący w żadnej mierze nie wykazał, aby oddalenie wniosków dowodowych na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 czerwca 2024 r. stanowiło rażące naruszenie prawa o istotnym wpływie na treść zaskarżonego wyroku. Sąd *ad quem* rozpoznał zgłoszone w postępowaniu odwoławczym wnioski dowodowe, co znalazło swe odzwierciedlenie zarówno w wydanej decyzji procesowej (k. 8132-8133), jak i uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (pkt 3 formularza uzasadnienia). Dotyczy to zwłaszcza eksponowanej w kasacji kwestii

zwrócenia się do Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej (NASK) o dane geolokalizacyjne. Skarżący nawet nie uprawdopodobnił tezy, że instytucja posiada tego rodzaju dane. Okoliczność ta nie wynika z przedłożonej w toku postępowania opinii prywatnej M.C. Ww. ekspert wskazał jedynie, że NASK może udzielić „szczegółowych danych na temat przydzielonych adresów IP w 2014 r.”. Nie oznacza to jednak, że instytucja ta posiada jakiekolwiek dane retencyjne, które pozwalałyby na ustalenie konkretnego urządzenia końcowego łączącego się z siecią Internet zwłaszcza, że jest ona wyłącznie państwowym instytutem badawczym. Podkreślić również należy, że sąd odwoławczy podjął próbę ustalenia miejsc logowania się urządzeń wykorzystywanych do złożenia wniosków pożyczkowych poprzez wystąpienie do P. sp. z o.o., co okazało się niemożliwe z uwagi na upływ czasu. Niemniej jednak nawet w razie pozyskania tego rodzaju danych nie mogłyby one dowodzić, że „skazany nie mógł przebywać w miejscu i czasie w których wyludzano pożyczki”. *Modus operandi* sprawców działających za pośrednictwem sieci Internet często polega na maskowaniu numeru IP urządzenia, z którego dopuszczają się przestępstw. Może to następować za pośrednictwem prostych metod dostępnych nawet dla przeciętnego użytkownika komputera jak wirtualna sieć prywatna (VPN), serwery proxy czy sieć TOR, bądź zaawansowanych działań hakerskich pozwalających na przejęcie urządzenia innej osoby i podszycie się pod jej IP. Zatem w przypadku przestępstw popełnianych za pośrednictwem sieci Internet, same dane dotyczące numerów IP, czy miejsc logowań nie przesądzają o sprawstwie określonej osoby czy jego braku. Ustalenia w tym zakresie winny być bowiem czynione na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, gdyż dowodami obciążającymi skazanego były zwłaszcza dane zabezpieczone zarówno na jego komputerze, jak i pendrive’ach, ujawnione w czasie przeszukania karty SIM oraz ramki od kart SIM, wydruki z kont bankowych, skany fałszywych dowodów osobistych czy dane logowań na strony internetowe.

Również kwestia zabezpieczonych u skazanego pendrive’ów i znajdujących się na nich baz danych była przedmiotem szerokiej analizy sądu odwoławczego. Organ procesowy jest uprawniony do dokonania oględzin nośnika danych, na którym zapisane są w wersji elektronicznej określone dokumenty, a następnie ich

wydrukowania i załączenia w tej formie do protokołu. Pamiętać bowiem, że ów nośnik jest rzeczą w rozumieniu art. 207 k.p.k. i stanowi on dowód utrwalenia na nim treści, które również prezentują wartość dowodową. Czynności te mają charakter procesowy i są dokonywane przez organ postępowania. Jednocześnie zgodzić się należy, że co do zasady w tym celu nie są wymagane wiadomości specjalne, a co za tym idzie nie ma konieczności powoływania biegłego. Sama ocena wartości dowodowej zarówno nośnika danych, jak i dokumentów na nim zapisanych należy do sądu. Zarówno składane wnioski dowodowe w tym zakresie, jak i argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu kasacji w istocie zmierzają do zdyskredytowania niekorzystnych dla skazanego dowodów. Niemniej jednak sąd *ad quem* ustosunkował się do rzetelności sporządzonych protokołów oględzin, zaś ich wiarygodność została oceniona z uwzględnieniem całości zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień samego skazanego (k. 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Rację ma również sąd odwoławczy, że informacje z innych postępowań, w tym prowadzonych przeciwko M.W. nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zgodnie z art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Stąd też z punktu widzenia odpowiedzialności karnej skazanego irrelevantne są ustalenia poczynione w innych postępowaniach, w szczególności co do tego, że M.W. wyludził kredyt na dane jednej z osób, której personalia zostały wykorzystane także w niniejszej sprawie. Tym bardziej, że skazany sam wyjaśniał, że zabezpieczone u niego bazy danych pobrał z Internetu, co czyni prawdopodobnym ich wykorzystanie do popełniania przestępstw przez inne osoby, a M.W. został przesłuchany w charakterze świadka na etapie postępowania apelacyjnego.

Kończąc omawianie pierwszego z podniesionych zarzutów podkreślić należy, że sama lakoniczność postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego nie przesądza o rażącym naruszeniu art. 170 § 1 k.p.k. czy też art. 452 § 2 i 3 k.p.k. To bowiem nie obszerność uzasadnienia, a jego merytoryczna treść decyduje o zasadności podjętej decyzji. Skarżący nie tylko nie wykazał, że taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, lecz także nie przedstawił przekonujących

argumentów, iż gdyby nie oddalenie składanych wniosków dowodowych to w sprawie zapadłby wyrok innej treści.

Oczywiście bezzasadny okazał się również zarzut drugi. Rację ma skarżący, iż w doktrynie i judykaturze dopuszcza się możliwość podniesienia w kasacji zarzutu naruszenia przepisów wyznaczających standard rzetelnej kontroli odwoławczej, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Niemniej jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chodzi w tym przypadku o tak daleko idącą wadliwość, która w istocie prowadzi do faktycznego pozbawienia strony prawa do dwuinstancyjności postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2024 r., III KK 516/24). Jeśli sąd drugiej instancji odniesie się do zarzutów apelacyjnych, sytuacja taka zaistnieje wówczas, gdy uczyni to w sposób iluzoryczny, nie ustosunkowujący się do istoty problemu. To na autorze kasacji spoczywa ciężar wykazania powyższych mankamentów, które przekonałyby Sąd Najwyższy, że pozostawienie w obrocie prawnym orzeczenia jest z punktu widzenia zasad rzetelnego procesu niemożliwe (zob. postanowienie SN z dnia 9 lipca 2024 r., III KK 217/24). obrońca skazanego tym wymogom nie sprostał. Lektura uzasadnienia wywiedzionej przez niego skargi prowadzi do wniosku, że ogranicza się w zasadzie do gołosłownego twierdzenia o „niedostatecznym” rozważeniu zarzutów podniesionych zarówno w apelacji obrońcy, jak i apelacji osobistej samego skazanego. Jeśli chodzi o kontrolę odwoławczą w zakresie zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy, to godzi się zauważyć, że sąd *ad quem* odniósł się do nich niezwykle czytelnie, przedstawiając merytoryczną argumentację osobno dla każdego z nich. Rozważania w tym zakresie zawarte zostały na k. 17-20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W kasacji obrońcy skazanego trudno doszukać się argumentacji nakierowanej konkretnie na próbę wykazania rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Za takowe trudno uznać przytaczane ogólne poglądy doktryny i orzecznictwa na temat wykładni powyższych norm, jak również art. 5 § 2 k.p.k., czy art. 74 § 1 k.p.k. Wprawdzie obrońca skazanego podjął próbę polemiki z argumentacją sądu dotyczącą niewyjaśnienia kwestii geolokalizacji urządzeń służących do popełniania przestępstw, niemniej jednak jak wskazano wyżej, sąd odwoławczy czynił w tym zakresie niezbędne starania, które okazały się nieskuteczne z uwagi na upływ

czasu. Niewyjaśnienie wskazanych okoliczności, podobnie jak tego z jakiego konkretnie urządzenia podejmowane były przestępcze działania, nie wyklucza możliwości przypisania skazanemu odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny. Ustalenia faktyczne czynione były bowiem na podstawie szeregu dowodów w ich wzajemnym powiązaniu, w tym w szczególności o charakterze rzeczowym, o czym była już mowa. Sąd odwoławczy drobiazgowo odniósł się także do zarzutów podniesionych w osobistej apelacji skazanego. Dotyczy to w szczególności oddalenia przez sąd *meriti* wniosków dowodowych, które ponowione zostały w postępowaniu odwoławczym. Skarżący czyni przy tym sądowi drugiej instancji zarzut niejako dwukrotnie – zarówno w ramach obrazu art. 452 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1, 2, 4 i 5 k.p.k. (zarzut I kasacji), jak i naruszenia standardu rzetelnej kontroli odwoławczej (zarzut II kasacji). W pełni aktualne pozostają w tym zakresie uwagi poczynione przy okazji omawiania pierwszego z zarzutów kasacyjnych.

Również i trzeci zarzut nie mógł znaleźć akceptacji Sądu Najwyższego. Stanowi on wyłącznie polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną na etapie drugoinstancyjnym w postaci zeznań świadka M.W. oraz uzupełniających wyjaśnień K.P. Sąd *ad quem* w rubryce 2.2.2. uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyjaśnił powody nieuwzględnienia tych dowodów. Wprawdzie ww. świadek twierdził, że przechowywał na komputerze skazanego dane wykorzystywane przy wyludzeniu pożyczek, niemniej jednak sąd odwoławczy uznał je jako obliczone na to, aby K.P. uniknął grożącej mu odpowiedzialności karnej. Po pierwsze, świadek ten został powołany już po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji, blisko 6 lat od skierowania aktu oskarżenia. Po drugie, najobszerniejsza baza danych zawierająca dane osób, na które skazany wyludził pożyczki od pokrzywdzonych firm znajdowała się na zabezpieczonym w miejscu jego zamieszkania pendrive'ie, do którego M.W. nie mógł mieć przecież zdalnego dostępu. Po trzecie, skazany potwierdził, że bazę danych pobrał z Internetu. Dopiero na końcowym etapie postępowania stwierdził, iż miał na myśli bazę ze sprawy II K 4/18 Sądu Rejonowego w Koninie. Uwzględniając powyższe okoliczności, a także biorąc pod uwagę pozostałe dowody wskazujące na sprawstwo i winę K.P., w tym ramki kart SiM i karty SIM do telefonów komórkowych, z których to numerów logowano się na strony pokrzywdzonych i

które podawane były we wnioskach pożyczkowych, czy też dane dotyczące kont bankowych, z których wynika chociażby, że na rachunek, na który wpłynęła wyludzona pożyczka dokonano opłaty za przesyłkę firmy E., sąd odwoławczy uznał za niewiarygodne relacje świadka M.W. oraz depozycje skazanego z postępowania apelacyjnego. Tak dokonanej oceny nie mogą podważyć ani obszernie cytaty z wyjaśnień skazanego złożonych na rozprawie w dniu 7 czerwca 2024 r., które nie zostały nawet poddane analizie z wcześniejszym jego depozycjami, nie mówiąc już o innych dowodach rzeczowych, ani też okoliczność, iż świadek M.W. nie został wprost zapytany o to czy miał dostęp także do pendrive'a skazanego. Tym bardziej, że zarówno skazany, jak i jego obrońca obecni byli na rozprawie apelacyjnej, na której przesłuchiowano ww. świadka i nic nie stało na przeszkodzie, aby zadali mu pytania jakie uznali za stosowne. W tej sytuacji o rażącym naruszeniu art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., czy też art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. nie może być mowy.

Również analiza ostatniego z podniesionych zarzutów wskazuje na jego oczywistą bezzasadność. Przeprowadzenie rozprawy w formie zdalnej w stosunku do oskarżonego pozostawione zostało do decyzji przewodniczącego składu orzekającego, która zgodnie z art. 374 § 4 k.p.k. może zostać podjęta w razie kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek. Pierwsza to przesłanka faktyczna w postaci pozbawienia oskarżonego wolności. Druga zaś, o charakterze technicznym, związana jest z koniecznością zapewnienia mu możliwości uczestnictwa w rozprawie przy użyciu urządzeń technicznych z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Obowiązujące przepisy nie wymagają natomiast zgody oskarżonego dla procedowania w tym trybie. Nie budzi wątpliwości, że wskazane wymogi zostały spełnione w dniu 7 czerwca 2024 r., kiedy to rozprawa odwoławcza toczyła się z udziałem skazanego w drodze wideokonferencji. Jednocześnie skarżący nie uprawdopodobnił, że taka forma procedowania skutkowałą rażącym naruszeniem prawa do obrony. Zauważyć należy, że proces w przedmiotowej sprawie trwał 7 lat, zatem skazany miał możliwość złożenia obszernych i nieskrępowanych wyjaśnień, z czego zresztą korzystał. Nie wskazał przy tym, choćby ogólnie, jakież to „*informacje poufne*” zamierzał przekazać sądowi, czego nie mógł uczynić z uwagi na obecność przy przesłuchaniu funkcjonariusza służby więziennej, która *nota bene* wynikała z art. 374 § 5 k.p.k.

Tym bardziej, że w razie doprowadzenia skazanego do sądu, osoby biorące udział w konwoju również brałyby udział w rozprawie i były obecne podczas składania przez niego wyjaśnień.

Reasumując, skarżący nie wykazał, iż sąd *ad quem* nie dopuścił się rażącej obrazy przepisów prawa procesowego przywołanych w kasacji, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a przeprowadzona kontrola odwoławcza spełniała kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Z tych też względów, nie stwierdzając bezzwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, co czyniło bezprzedmiotowym rozpoznawanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji postanowienia, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając skazanego K.P., zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[WB]

[r.g.]